Al-Adiyat *SURAH 100*

(Stridshästarna) Mecka

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

In the Name of God, the Lord of Grace, the Ever Merciful.

By the snorting coursers, (1)	وَٱلْعَٰدِيَٰتِ ضَبْحًا ﴿١﴾
striking sparks of fire, (2)	فَٱلْمُورِيَٰتِ قَدْحًا ﴿٢﴾
rushing to assault at dawn, (3)	فَٱلْمُغِيرَٰتِ صُبْحًا ﴿٣﴾
raising a trail of dust, (4)	فَأَثَرْنَ بِهِۦ نَقْعًا ﴿٤﴾
storming into any army: (5)	فَوَسَطْنَ بِهِۦ جَمْعًا ﴿٥﴾
man is surely ungrateful to his Lord, (6)	إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ لِرَبِّهِۦ لَكَنُودٌ ﴿٦﴾
and to this he himself bears witness; (7)	وَإِنَّهُۥ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٌ ﴿٧﴾
and truly, he is passionate in his love of wealth. (8)	وَإِنَّهُۥ لِحُبِّ ٱلْخَيْرِ لَشَدِيدٌ ﴿٨﴾
Does he not know that when the contents of the graves are scattered about, (9)	۞ أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِى ٱلْقُبُورِ ﴿٩﴾
and what is in the breasts is brought out — (10)	وَحُصِّلَ مَا فِى ٱلصُّدُورِ ﴿١٠﴾
that on that day their Lord [will show that He] is fully aware of them? (11)	إِنَّ رَبَّهُم بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّخَبِيرٌۢ ﴿١١﴾

Vet han inte att när gravarnas innehåll sprids ut och vad som finns i brösten avslöjas — att den dagen är deras Herre fullt medveten om dem?

[100:1] Vid de frustande hästarna!
[100:2] som slår gnistor
[100:3] rusar till attack i gryningen
[100:4] reser ett dammoln
[100:5] och stormar in i fiendelägret!
[100:6] Människan är sannerligen otacksam mot sin Herre -
[100:7] och detta vittnar hon själv om -
[100:8] och verkligen, hon är lidelsefull i sin kärlek till rikedom.
[100:9] Vet han inte att när gravarnas innehåll sprids ut
[100:10] och vad som finns i brösten avslöjas;
[100:11] att den dagen skall deras Herre vara fullt medveten om dem.

Översikt

Denna sura presenteras i snabba och våldsamma penseldrag. Texten rör sig snabbt från en scen till en annan. När vi når den sista versen, verkar allt – de verbala uttrycken, konnotationerna, ämnet och rytmen – lugna ner sig på ett sätt som liknar en kapplöpningshäst, som når mållinjen.

Suran inleds med en krigsscen där krigshästar rusar fram, frustar, slår gnistor med sina hovar, anfaller i gryningen och lämnar ett spår av damm efter sig. De stormar plötsligt in i fiendens läger, överraskar dem och slår skräck och rädsla i deras hjärtan.

Sedan följer en bild av den mänskliga själen; en scen av otacksamhet, småaktighet, girighet och extrem snålhet. Omedelbart efteråt beskrivs gravar, som öppnas och deras innehåll sprids, och hjärtats hemligheter blottas. Till slut leder allt – damm, otacksamhet och snålhet, gravarnas innehåll och hemligheter – till samma slutmål. De når Gud och stillar sig där: "*Den dagen skall deras Herre vara fullt medveten om dem*" (Vers 11).

Suran har en robust och dånande rytm, som passar bra med den dammiga och bullriga atmosfären som skapas av de upprivna gravarna och hemligheterna som våldsamt slits ur människors bröst. Denna rytm passar också bra med bilden av otacksamhet, tacksamhetslöshet och extrem snålhet. Ramverket för denna bild utgörs av en dammig och tumultartad kavalkad av stridshästar som rusar och dånar. På så sätt är ramen och bilden i perfekt harmoni med varandra.

Vittne till sina brister

Vid de frustande hästarna, som slår gnistor, rusar till attack i gryningen, reser ett dammoln och stormar in i fiendelägret: människan är sannerligen otacksam mot sin Herre, och detta vittnar hon själv om; och verkligen, hon är lidelsefull i sin kärlek till rikedom. (Verser 1-8)

Gud svär vid krigshästarna och beskriver deras rörelser en efter en: de springer, frustar och gnäggar. De slår sina hovar mot stenar och skapar gnistor. De anfaller tidigt på morgonen för att överraska fienden och lämnar ett spår av damm under den oväntade striden. De tränger snabbt igenom fiendens led och skapar oordning och förvirring bland dem. Dessa successiva faser var välkända för de första, som Koranen riktade sig till. Att Gud svär vid hästarna ger en stark antydan om att den skildrade rörelsen är värdefull och att människorna bör reagera aktivt på den. Detta gör de endast efter att ha insett hur värdefull den är i Guds ögon, vilket återspeglas i att Han lägger vikt vid den. Dessutom finns det harmoni mellan denna scen och de scener, som är föremål för den gudomliga eden, nämligen människans själ, när den saknar tro och dess kraft. Koranen riktar vår uppmärksamhet mot detta tillstånd för att vi ska samla vår vilja att bekämpa det, eftersom Gud är fullständigt medveten om hur djupt det är rotat i människan och vilket stort inflytande det har på henne.

"*Människan är sannerligen otacksam mot sin Herre, och detta vittnar hon själv om; och verkligen, hon älskar rikedom passionerat*." (Verser 6-8)

Det är ett faktum att människan reagerar med otacksamhet på alla sin Herres välsignelser. Hon förnekar de favörer som Gud ger henne. Hennes otacksamhet och tacksamhetslöshet återspeglas i en mängd handlingar och uttalanden som

kommer att vittna mot henne. Eller kanske, på Domedagen, kommer hon att vittna mot sig själv och erkänna sin otacksamhet: "*och detta vittnar hon själv om*" (Vers 7). För på Domedagen kommer hon att tala den rena sanningen, även mot sig själv, utan motstånd eller ursäkt. "*Och verkligen, hon älskar rikedom passionerat.*" (Vers 8)

Människan är en passionerad självälskare. Men hon älskar endast det som hon föreställer sig är bra för henne själv; rikedom, makt och jordiska njutningar. Detta är hennes natur, såvida hon inte har tro, som förändrar hennes värderingar, prioriteringar och till och med hennes bekymmer. Tron omvandlar hennes otacksamhet till ödmjuk tacksamhet. Den förändrar hennes girighet och snålhet till välvilja och medkänsla. Den får henne att inse de rätta värdena, som är värda att sträva efter och tävla om. Dessa värden är mycket högre än pengar, makt och världsliga nöjen.

Människan utan tro är en ovärdig varelse med enbart triviala ambitioner och små bekymmer. Oavsett hur stora hennes önskningar är, hur starka hennes ambitioner och hur höga hennes mål kan verka, förblir hon fast i denna jords träsk, begränsad till detta liv och fängslad i sitt eget jag. Hon kan inte befrias eller lyftas upp annat än genom en anknytning till en värld som är överlägsen denna jord, som sträcker sig bortom detta liv; en värld som har sitt ursprung i Gud, den Förste, och som återvänder till Gud, den Evige; en värld där detta liv och livet härefter sammanstrålar och som inte har något slut.

Därför ger det sista inslaget i suran botemedlet för otacksamhet, girighet och snålhet. Det framställer uppståndelsens scen på ett sätt som får människan att rysa och tvingar bort hennes kärlek till rikedom och förströelser från hennes sinne, och befriar hennes själ från världsliga band: “*Vet han inte*...”

"*Vet han inte att när gravarnas innehåll sprids ut och vad som finns i brösten avslöjas — att den dagen är deras Herre fullt medveten om dem?*" (Verser 9-11)

Det är en våldsam och skrämmande scen där vi ser hur gravarnas innehåll sprids ut och de hemligheter som hållits dolda slits fram. De arabiska termerna ”bu`thira” (för spridning) och ”huşşila” (för utdragning) som används här är mycket kraftfulla och framkallar en känsla av våldsamhet och styrka.

Vet människan inte vad som händer när detta inträffar? Bara att vara medveten om allt detta är tillräckligt för att inspirera människan att söka ett svar och utforska varje möjlighet för att finna det. För det slutar där varje sak och varje öde avgörs: "*den dagen är deras Herre fullt medveten om dem*." (Vers 11)

Så till deras Herre går deras slutliga öde. På den dagen visar Gud att Han känner dem och alla deras handlingar och hemligheter. Gud vet naturligtvis allt vid alla tidpunkter och i alla förhållanden, men vetskapen om "*den dagen*" drar deras uppmärksamhet till sig. Det är en kunskap som innebär räkenskap och belöning. Denna underliggande betydelse betonas här.

Sammanfattningsvis är denna sura snabb, kraftfull och andfådd, med ett plötsligt slut i både mening, uttryck och rytm, allt på samma gång.